

*τες περὶ Ζολᾶ καὶ Νάνας. Διὰ τοῦτο περίγομεν ἀποτόμως τὴν ἀτελεστάτην κρίσιν μας.

Καὶ τώρα δύο λέξις περὶ τῆς μεταφράσεως τῆς Νάνας ἔργου δυσχερεστάτου διπερ ἐστέφθη σχετικῶς ὑπὸ τελείᾳ ἐπιτυχίᾳς.

Εἶς ἐκ τῶν κριτικῶν μας ἐρωτηθεῖς ὑφ' ἡμῶν περὶ τῆς μεταφράσεως τῶν ἔργων τοῦ Ζολᾶ, μᾶς ἀπήντης δογματίκως:

— Αὐτὰ δὲν μεταφράζονται.

Καὶ δημώς ἡ Νάνα μετεφράσθη καὶ μετεφράσθη μεθ' ὅλης τῆς ἐπιτυχίας ἢν ἐπέτρεπε τόσον κολοσσαῖον ἐπιχείρημα.

"Οταν τὸ πρῶτον ὥλούσαμεν διτὶ εἰς τὸν κ. I. Καμπούρογλουν, ἀρχισυντάκτην τῆς 'Ἐφημερίδος, ἦλθεν ὅρεξις νὰ μεταφράσῃ τὴν Νάναν, εἴπομεν διτὶ εἶναι δὲ εἰδικώτερος διοτοῦ. 'Η μετάφρασις ὑπερηκόντισε τὴν πεποίθησιν μας.

"Ἐργον τόσον ἀλλόκοτον, ως ἡ Νάνα, τόσον δυνατὸν ὁ περιγραφὴ, τόσον τολμηρὸν ως διάλογος, τόσον λεπτεπίλεπτον ως ἀνατομία, τόσον βαρὺ ως καλλιτέχνημα ἀπῆτε ἀνάλογον γλωσσικὸν ἔνδυμα καὶ δὲ κ. Καμπούρογλους, ἀκριβῶς διότι δὲν εἶναι καλλιτέχνης τοῦ ὕφους, ἀκριβῶς διότι εἶναι τόσον ἀνώμαλος ως φιλολογικὸς χαρακτήρ, ἀκριβῶς διότι ἡ φύσις του κυμαίνεται ἀπὸ τοῦ μᾶλλον αἰθερίου λυρισμοῦ εἰς τὴν χονδροειδεστέραν πραγματικότητα καὶ ἀπὸ τῆς ἀοριστωτέρας ἰδέας εἰς τὴν δημοτικωτέραν θυμηθεγραφίαν, ἢν δὲ καταλληλότερος καὶ νὰ ἔννοησῃ καὶ νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ μεθεμηνεύῃ τοιοῦτο ἔργον, παρέχων εἰς αὐτὸν δόλον τὸν πλούσιον χρωματισμὸν τῆς νεωτέρας γλώσσης, ἀπὸ τῆς ἀστραπτούσης πεζογραφίας τοῦ Δουκιανοῦ μέχρι τῆς ἀξεστωτέρας, ἀλλὰ δυνατῆς δημιώδους φρασεολογίας. Η μετάβασις αὐτὴ γίνεται μετὰ τόσης τέχνης ἐν τῇ μεταφράσει, ὥστε δὲν τὴν αἰσθάνεσαι, ἐνῷ συναγκωνίζονται δύω γλωσσικοὶ κόσμοι τόσῳ ἀντίθετοι ἀλλήλων. Καὶ δὲν εἶναι πλέον μετάφρασις ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἀλλὰ ἀντίτυπον οὕτως εἰπεῖν διὰ γαλλανοπλαστικῆς ἐκ πρετοτύπου.

Καλεσάν.

ΑΓΡΑΜΠΕΛΑΙΣ.

*Η ζωὴ εἶναι νόσος ἀπὸ τὴν δοσίαν μὲ τὸν καιρὸν δόλος ἐκδόμος θεραπεύεται.

*Ωραία ἡθοποίης, ἵτις ὑπαγορεύεται κηρύσσει διαζύγιον μὲ τὸ δημόσιον.

Κάρρο.

ANTIXAIPETE

ΠΑΡΙΔΙΣΣΕΙΑ ΩΔΙΚΑ ΘΕΑΤΡΑ

*Ο Δύγουστος μᾶς ἀφῆκε τὸ adieu του συμπαρασύρας· εἰτα τὰ παρὰ τὸν Ἰλισσὸν ὥδικα θερινὰ θέατρα, εἰς δὲ—μετὰ τὴν ἡμερήσιον κοπιώδη ἐργασίαν καὶ μελέτην—λατέφευγέ τις τὸ ἐσπέρας, δπως ἀναπνεύσῃ διλύην αὔραν καὶ διασκεδάσῃ συγχρόνως. Αὐτὸν δ' ἀντικατέστησεν δὲ Σεπτέμβριος, διποιεν τοῦ δποίου παρακολουθεῖ ἡ κακοκαιρία, καθ' ἥν εἰσεθα ἡγαγκασμένοι νὰ χασμάωμεθα μόνοι πλέον τὰς ἐσπέρας, διότι μετ' αὐτῆς ἐπέρχεται παρὰ τὸν Ἰλισσὸν σιγῇ, δροῖσα σχεδὸν ἐκείνης τοῦ παρέκει νεκροταφείου.

*Οθεν πρὸς ἀποχαιρετισμὸν τῶν τερπνῶν διασκεδάσεων ἐσκέφθημεν νὰ χαράξωμεν δύω λέξεις συμπαθεῖς, δημοσιεύοντες συνάμα τὴν ιστορίαν τῶν μικρῶν τούτων θεάτρων, ίπως ἀναμιμνησκόμεθα πρὸς παρηγορίαν τὰς θελεῖσθίους ἐσπέρας μας, ἀναμένοντες μετ' ἄγωνίας τὴν ἐπάνοδον αὐτῶν κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, ἢν δὲς λέγουν κοινῶς πατὰ τοῦ χρόνου μὲ ὑγείαν, π δπως ἀναπνεύσωμεν καὶ πάλιν.

* * *

*'Αλλ' ἐπειδὴ ἀπάντων τῶν ἐκεῖσες ὠδικῶν θεάτρων ἡ ιστορία εἶναι σχεδὸν ἡ αὐτὴ ἐξελέξαμεν ἐκείνην τοῦ τῶν Μουσῶν, διότι ἐκεῖ ὑπῆρχε πλήρης ποικιλία καὶ σχετικῶς έχασίσεις τάξις, καθόσον εὑρισκέ τις θέσιν ἀναπαυτικὴν εἰς σειρὰς θρανίων ἥριθμημένων καὶ ἀκινήτων, ως εἰς τὰ τέλεια θέατρα, ἐνῷ εἰς τὰ ἔτερα δύω ὥδικα—τὸ τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸ τοῦ Ἀντρου τῶν Νυμφῶν—ἥσαν κινητὰ τὰ θραύλα καὶ ἐκάθητο πάντες φίρδην μίγδην.

*Εἰς τὸ τῶν Μουσῶν λοιπὸν θέατρον καθ' ἐκάστην ἐσπέσαν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ θέρους μετὰ τὰς πέντε δαιδούς Γαλαϊδας, ἐνδὲ τελεου κωμικοῦ καὶ δύω ἐτέρων—βαρυτόνου ὑψιφώνου—καὶ ψυλλόντων κατὰ σειράν ἐκάστου, παρίστατο ὑπὸ τοῦ θιάσου κωμῳδίας ἐκλεκτὴ καὶ εὐχάριστος, ἢν ἡκελούθουν μονῳδίαι ἐκ νέου, μεθ' ἀς ἐνεφανίζετο ζεῦγος ἀγδρόγυνον σχοινοθατῶν, καμνόντων διάφορα συμπλέγματα περιέργα μεταξύ των, καὶ οὕτινος τὸ θῆλυ—ἀλλοθής κροτωνιάτις—μετεωρίζομενον ἐν τέλει κατὰ κεφαλὴν ἐλάμβανε καὶ ἐκράτει διὰ τῶν δδόντων ἀπὸ λωρίδος κρεμάμενον κανάγιον δριχάλκινον ἐκ τῶν συνήθων πλῆρες, εἰς δὲ μετέδιδε τὸ πῦρ τὸ δέρρεν ιστάμενον κάτωθεν τέλος ἐληγεν. Η παράστασις συνήθως διὰ διώδιας τῆς πρώτης καλλικελάδου μετὰ τοῦ βραχιτόνου. Τοῦτο δ' ἡτο τὸ καθημερινὸν αὐτῶν πρόγραμμα, ἐκτὸς ἐξαιρέσεων τινῶν, δτε ἐπαιδίον παντομίμων, ἢ ἐγίνοντο ἀντὶ μονῳδιῶν διωδίαι μεταξύ τοῦ κωμῳδοῦ καὶ ὥρισμένης δαιδοῦ.

* * *

*'Αλλὰ καὶ κατ' αὐτὰ ἀκόμη τὰ διαλείμματα (entr'actes) ἡ διασκέδασις δὲν ἔπαιε, καθόσον ἔβλεπε τις τὴν κίνησιν τῶν θεατῶν καὶ ἡκουεν δημιλίας θορυβώδεις συναγωγήτων, ἢ κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις—κοινῶς λεγομένας κουρκουσούργιδες—αἴτινες ἀληθῶς ηὔξανον τὴν εὐχαρίστησιν.

Αἴρνης ἡκουεις παρά τινος κάρμοντος τὸν ἔξυπνον.

*—Ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ καθημερινὸς ἀπέναντι σοθαρός; Τοιβατιώς θά ἥνε κουτός!

*—Πῶς τὸ ἐννόησα;

— Αλ! ίδου. Όπως έν τη ἐκκλησίᾳ οἱ ἀγθρωποι προσταύονται, ἀμα δὲ βλέπει τινὰ διαρκῶς κινούμενον νευρικῶς. Ή στρέφοντα συνεχῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἀτενίζοντα πρὸς ἕπερον τοῦ ὠρισμένου μέρους ἀποφαίνεται—καὶ δὲν σφάλλει συνήθως—ὅτι εἶνε ἔρωτευμένος η δλιγόμυσαλος, οὐτω καὶ ἐν θεάτρῳ, εἰς δὲρχεται τις νὰ αἰσθανθῇ τέρψιν καὶ κατασταθῇ εὑθυμός, ἀμα βλέπεις τινὰ, ἀντὶ νὰ ἔχῃ τὸ ἔκφραστικὸν μειδαμα εἰς τὰ χεῖλη, ἀτενίζοντα τὸ πλῆθος μετὸ βλακώδους σοβαρότητος η θέλοντα γὰ κάμη ἐπίδειξιν, σκέπτεσαι βεβαίως, ὅτι εἶνε κούτδης η ἔξιππασμένος.

— Δὲν εἶνε γενικὸς δὲ κανῶν, φίλε μου· ίσως δὲ κύριος ἔκεινος, εἶνε αὐλικὸς καὶ τότε εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κάμνη τὸν σοβαρὸν καὶ τὰς ἀποκρέω ἀκόμη.

Παρέκει ἥκουες γέλωτας καὶ ἡρώτας ἐκ περιεργείας,

— Τί τρέχει παρακαλῶ, ἔκτὸς δὲν ἔνε μυστικόν;

— Ο τίποτε, φίλε μου· ἡρώτησα αὐτὸν τὸν ἀστεῖον νὰ μὲ εἴπῃ, ἀν γνωρίζῃ ἔκεινον ἐκεῖ τὸν παχὺν καὶ προγάστορα καὶ μ' ἀπήντησεν ὅτι θὰ ἔνε βεβαίως φουσκωμένος ήχος. τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

· Βέξ ἄλλης πλευρᾶς ἥκουες φωνὰς χάχα μονολογοῦντος.

— "Α! εἶναι ἐδὼ καὶ δὲ κ. Λεοπάρδαλις, ἀνθρωπὸς σπουδαῖος καὶ λίαν πεπαιδευμένος.

Μετὰ τοὺς λόγους δὲ πλησιάζων αὐτὸν καὶ ἔξακολουθῶν μὲ τὸν αὐτὸν τόνον.

— "Α φίλατας, ἐφώναζε, καὶ σὺ ἐδὼ, δλοι λοιπὸν εἰμεθα ἐδὼ ἡμεῖς οἱ βαρεῖς.

— Μὰ τὶ θέλεις νὰ κάμω, ἀδελφὲ, ἔλα γε τὸ θεό σου εἰπὲ μοι καὶ σὺ, τὸ νὰ καταγίνηται τις διαρκῶς καταντῷ βλαπτικὸν, ἥλθον λοιπὸν ν' ἀναπνεύσω.

— "Εχεις δίκαιον καὶ ἔγω δι' αὐτὸν ἥλθον.

Καὶ πανταχόθεν τέλος πάντων ἥκουες τοιούτου εἰδους ὅμιλας η κρίσεις, εὐνοϊκὰς καὶ μὴ, περὶ κυριῶν καὶ κυρίων, αἵτινες προεκάλουν ἀληθῶς τὴν θυμηδίαν.

* *

· Εσπέραν τινὰ μάλιστα, ὑπερμεσοῦντος Αὐγούστου, διεκόδεσσα τόσον καὶ κατὰ τὴν παράστασιν καὶ κατὰ τὰ διαδείμματα, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ τὸ λησμονήσω. Ἡτο λαμπρὸν νῦν καὶ γενικὴ εὐθυμία· εἰχον δύως καὶ θέσιν καλήν. Σαδεῖ δὲν τὰ διαλειμμάτα—ἴπειδη ἥτο ἀπειρος κόσμος—ἰστάμην εἰς τὸ κενὸν παραπλεύρως τῆς ὁργήστρας καὶ ἔκάπνιζον κυκλούμενος παρὰ νέων φίλων, οἵτινες ἀληθῶς ἔλεγον περὶ τε τῶν μελῶν τοῦ θεάτρου καὶ τῶν θεατῶν χιλίας δύο εὐφρίτας, παραγούσας τὸν ἀπὸ καρδίας γέλωτα καὶ τὴν τέρψιν. Αἴρνης, κατὰ τὸ τελευταῖον διάλειμμα, ἔνω ἐκουρκουσουρεύαμεν, προσηλώθησαν δλῶν οἱ ὄφθαλμοι πρὸς ἐλαφρῶπιδα καὶ ἔξιστας καλλὸντες κόρην, ἔχουσαν θέσιν εἰς τὴν τρίτην δεξιόθεν πλευρὰν, ισταμένην ἐπίσης ὁρθίαν τὰς στιγμὰς ἔκείνας καὶ παρατηροῦσαν τὴν κίνησιν τοῦ πλήθους. Τὴν κατεσκοπεύσαμεν καὶ η πρὸς αὐτὴν ἔλεις ηὔξανε καὶ δικαίως, δσον τὴν ἡτενιζέ τις. Ψιθυρισμοὶ δ' ἀμέσως ἀντηλλάχθησαν.

— Ποῖα η γενικὴ αὕτη ἄρα γε; Πόσον γλυκεῖα εἶνε; Εγὼ τὴν παρετήρησα καὶ πρὸ δλιγούν. Πρώτην φορὰν θα ἥλθε βεβαίως ἐδὼ, διότι ἡμεῖς ἔρχομεθα καθ' ἐκάστην καὶ δὲν τὴν εἰδομεν ἀλλοτε. Μὴ καὶ τὴν γνωρίζει τις;

— Να! ἀπήντησα, τὴν γνωρίζω ἥτο ἀποῦσα μέχρι τῆς προχθεῖ εἰς Αἴγιναν.

— Ποία λοιπὸν εἶνε; Κύτταξε βλέμμα πυρίνων καὶ χάριν σπανίαν!

— Εἶνε ἀνεψιὰ τοῦ παρ' αὐτῇ κάθημένου—να!, καὶ ὅχι ἐποστρατεία,—ἰκανωτάτου εἰς τὸ εἰδός του, ἀνωτέρου Ἑιωματικοῦ κ. Ν. Χαρίσσας ἀληθῶς κόρη καὶ λίαν εύφυτης, δοφ καὶ εύπαιδευτος.

Οι νέοι τὴν ἡτένισαν μετὰ πλείονος προσοχῆς καὶ ἀπεκλύψαν τὴν κεφαλὴν, ἀναφωνήσαντος τινὸς τούτων μετ' ἐνθουσιασμοῦ:

— Οι ἀρχαῖοι ἔλεγον «σέβου τὸ κάλλος».

— Τὸ ὄνομά της; Ἡρώτησε τις.

— "Διγελος, ἀπήντησεν ἔτερος.

— "Ως η νεότης εὔχαρις καθ' δλα 'Βρασμία, εἶπον ἔγω χαιρόμενος.

— "Α! κάμνεις στίχους εἰς τ' ὄνομά της ἀνεφώνησεν ὁ πρῶτος, θὰ κάμω κ' ἔγω, ίδου:

Περικαλλής καὶ ζηλευτή, ώς ρόδον Ἀπριλίου.

— Καὶ ἔγω, εἶπεν ἔτερος· τάχα ἔμε μ' ὑποθέτετε ἀναθητον! Λοιπὸν:

Καὶ τερψικάδιος λευκή, ώς η προμήτωρ Εύα,

— "Αλλ' η Εύα ἦτον μαύρη, φίλε μου, τῷ εἶπον γελῶν ἵπδο καρδίας.

— Διαμαρτυρόμεθα, μὲ διέκοψεν. Διαμαρτυρόμεθα, Πρέπει νὰ τὸ ἀποδεῖξῃς, ἄλλως δέχθητι τὴν πρόσκλησιν ἀπάντων καὶ λάβεις αὐτὸ τὸ σιγάρον ἐλλείψει χειροκτίου.

— Να! να! διαμαρτυρόμεθα ἀνέκραζαν πάντες, γελῶντες δυνατά.

— Καὶ ἔγω εἶπεν ἔτερος νέος φίλος ιστάμενος ὅπισθεν, διαμαρτύρομαι ἐπίσης· καὶ στραφεῖς πρὸς με, μὰ τοὺς μαστέλους στίχους σας, προσέθεσε, πρέπει νὰ τὸ ἀποδεῖξῃς ἄλλως . . .

— Πάραυτα ἀπήντησα ἐνθους ἐπίσης ἔξι εὐχαριστήσεως, ςλλὰ θὰ τὸ ἀποδεῖξω παραδοξολογικῶς, ἀλληγορικῶς, κῶς κῶς κῶς . . . ςτε τὰ . . .

— "Οπως θέλεις, ἀρκεὶ νὰ τὸ ἀποδεῖξῃς, εἶπεν ὁ τελευταῖος ἀναμιχθεὶς γελῶν καὶ τερπόμενος. Ἀκοῦς ἔκει η Εύα χραπίνα! Καταντῷ ἀνυπόφορον· jamais de la vie. Φίλος μου νὰ τὸν φέμε, ἀν δὲν τ' ἀποδεῖξῃ.

— Ακούσατε λοιπὸν ἀνθρωποφάγοι εἶπον. Ο Θεός ἀφοῦ ιζύμωσε τὸν ἀνθρωπὸν ἐκ γῆς, ἐσκέφθη νὰ ψήσῃ καὶ νὰ ξηράνῃ τὸ λάσπινον ἀθυρμάτιον, ώστε νὰ στερεοποιηθῇ διὰ νὰ δύναται νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του· λοιπὸν τὸ ἔρριψε εἰς τὸν "Ἀλιον" νὰ ψηθῇ καὶ ξηρανθῇ ώς δίπυρον, ςλλ' ἐπειδὴ ἔκαμνε πρώτην φορὰν τὸν φούρναρην, εἶχε παρακάψει τὸν φούρνο-ἥλιον καὶ ὁ ἀνθρωπὸς ἐγένετο σὰν κάκιονο μαύρος. Ο Θεός ἐστενοχωρίθη διὰ τὴν ἀνεπιτηδειότητά του καὶ εἰς τὴν δευτέρα φουρνήδη ψωτήσεις κεραμέα πῶς ξηράνει τὰς στάμνας του. Αλλ' ἀκολουθήσας καὶ τὴν συκούλην τούτου εἰδεν διετο τὸ ἀθυρμάτιον του ἐγένετο ἔθυροιν ώς κέραμος. Τί τρέχει εἶπε τότε πάλιν; καὶ ώς ζέμπηνος Θεός ηγνόσης πλέον. Λοιπὸν εἰς τὴν τρίτην φουρνήδη ἐγνωρίζει πλέον τὴν τέχνην καὶ ἔβγαλε τὸ παιγνίδι του λευκόν ώς φραντζόλα. Καὶ διὰ τοῦτο φίλοις μου διάρχουν μαύροι, ἐρυθροί καὶ λευκοί ἀνθρωποι.

— Η βάζω μας λοιπὸν Εύα ἦτο μαύρη; δὲν τὸ ζέμψει κρέμα! θὰ ἥτο πολὺ ςχημος,

— Ποῖος σὲ τὸ εἶπεν καὶ οἱ μαῦροι καὶ οἱ ἔρυθροι καὶ οἱ λευκοὶ ἔχουν τὴν καλλονήν των. 'Απ' ἐναντίας μάλιστα ἡ Εἴα ἦτον ὥραιωτάτη, ἐκφραστικὴ καὶ προκλητικοτάτη.

Μὲ τοὺς λευκοὺς ὀδύντας της καὶ τὰ σγουρὰ μαλλιά της. Μὲ τὴν μελαχροινάδα της καὶ τὴν θερμὴν καρδιά της. Καὶ μὲ τὸ κράζον «ξλαξδῶ» σὰν τὸ μαγνήτη μάτι. Ποῦ ἔφεψε τὸ διάβολο ἐτὸ ίδιο της κρεβάτι.

— 'Εμὲ δῆμως θὰ ἡιο ἀδύνατον νὰ μὲ ρίψῃ εἰς τὸ κρεβάτι της, ἀνέκραξεν εἰκοσιπενταετής ἐπιστρατείας.

— Καὶ διατί; λινάτσα μου.

— Parbleu[®] είμαι δύω φεγγαριῶν στρατιώτης καὶ ἡμεῖς οἱ στρατιωτικοὶ τὰς φίτομεν ὅλας.

— 'Εξαιρέσει τῆς Τσελόνης, νεφεληγερέτα δύω φεγγαριῶν, καὶ à propos «ιδού ή 'Ρόδος, ίδού καὶ τὸ πήδημα» ἔργεται[®] κτυπᾶ δικώδεν.

Καὶ τῷ δύντι ὁ προαγγέλων τὴν ὄψωσιν τοῦ προσκηνίου κωδῶν ἐσήμανε.

— Τὸ κανόνι, τὸ κανόνι, ἀνέκραξαν πανταχόθεν καὶ πατέλαδον τὰς θέσεις των.

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ ἀθλήτρια καὶ εὐτῷμος Τσελόνη μὲ τὸ γλυκὺ, ὅπερ τὴν χαρακτηρίζει, μειδέμα εἰς τὰ χεῖλη, ητις ἐν τῇ ἐκπλήξει τῶν θεατῶν—τανύστων τοὺς ὄφθαλμοὺς καὶ χιροκροτούντων—ἀδείξασε τὸ κανόνι της κατὰ τὸ σύνηθες.

Φαλέξ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

(Συνδρομὴ ἑτησία ἐν 'Ελλάδι φράγκα 2.
Ἐν τῷ ἑξατερικῷ " 3)

Αὐτὸ τὸ περιοδικάκι εἶναι πάντοτε μέσ' τὴν καρδιά μας. Κάθε νέον φυλλάδιον εἶναι καλλίτερον ἀπὸ τὸ παλαιόν. Ἐχομεν ὑπὸ δύψιν τὸ τελευταῖον φύλλον καὶ τὸ εὑρέσκομεν εἴσω ποικίλον, τόσω κομψόν, τόσω διδακτικόν. Φυσική, ἀνθρωπολογία, φιλοπατρία, θήμική, ιστορία, ἀνέκδοτα, ποίησις, γνῶμαι, εἰκόνες, εὐτραπεζίαι — ἀπὸ δλα αὐτὰ ἔχει καὶ εἰς γλωσσαν εὐληπτον, εἰς ὄρος θυμηδογραφικὸν, γλυκύτερον ἀπὸ τῆς καραμέλαις τῆς δοντοχαλάστραις.

*
**

* Η «Δεάπλασις τῶν Παίδων» ἔλαβε καὶ νέον καταστάσιον, ἔγκρισιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ στασιν αὐτοῦ πρὸς δλα τὰ σχολεῖα καὶ τὰς οἰκογενεῖας.

ΑΞΙΩΜΑ

Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ σπῆτι μὲ παιδιάχωρις τὴν Δεάπλασις τῶν Παίδων.

ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΣ ΕΙΣ ΤΟ ΕΙΔΟΣ ΤΟΥ

χριστοκρατικὸν καὶ πολυτελέστατον, ὡς μεγάλη Κυρία τοῦ ουρμοῦ, ἐγκατεστάθη ἐν τῇ 'Οδῷ Σταδέου, ἀπέναντα τῆς Πιστωτικῆς Τραπέζης

NEON ZAXAROPLAASTEION

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΟΝ

Νπὸ ΧΡΗΣΤΟΓΡ ΓΡΗΓΟΡΑ,

γρηγοριατίσαντος καὶ συνεταίρου τοῦ γνωστοῦ Ζαχαροπλάστου καὶ Οίνοποιοῦ κ. Σόλωνος.

Τὰ πάντα ἐν τῷ Νέῳ Ζαχαροπλαστείῳ φέρουν τὸν τύπον εὐγενείας καὶ ἀριστοκρατίας.

Τὸν μεσημβριαν καὶ τὴν ἑσπέραν δύνασαι νὰ πίνης ἐκεῖ τὴν χειρικὴν μαστέχαν σου ἐπὶ δίσκου ἐπιτρηγυρωμένου καὶ συναδευμένου με χαχαρωτὰ ἀμυγδαλάκια, τόσον ταριασμένους τῆς μαστίχης καβαλιέρους.

Μπικκλαβάς, ἀπαρτήθητος χωινεύμενος; καὶ ὑπὸ τῶν πλεόν Μή μου ἀποτοῦ στομάχων.

Ολὰ τὰ γλυκύσματα μὲ ίδιάζον ἀρωμα καὶ γεῦσιν, καὶ τὴν ποστήτητα ἀφθονα.

Ιδιαίτερον Ζαχαροπλαστικὸν κῆπον ἀποτελοῦν τὰ λεγόμενα fondants, διὰ καρπῶν φυσικῶν κατασκευασμένα.

Απαράμιλλα εἰς τὴν κατασκευὴν τὰ petits fours.

ΚΑΙ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ

χντικαθιστῷ δι' ὥρας βίας ή ὅρεεις θετικούς τὴν οίκια κήνη μαγειρικήν κατασκευάζον γλυκύσματα τῆς τραπέζης, μὲ νωπὸν βούτυρον.

Μέγας προμηθευτής δλων τῶν εἰδῶν διὰ συναναστροφᾶς, γεύματα καὶ χορούς.

ΕΝ ΓΕΝΕΙ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΥ

ΧΙΛΙΟΝ ΕΙΔΩΝ ΛΑΜΠΑΙΣ

ἐπὸ τῆς δωδεκαφιτίλου Μυδραλεούδολου (Mitrailleuse Brenner) μέχρι τῆς πολυτελεστέρας κρεμαστῆς Λάζμπας, πρὸς δὲ ἀκτινοβολούσας ἐπιτραπεζίους λυχνίας, κομψάς τῆς χειρὸς, ἄλλας τοῦ τοίχου, σφαίρας, σωλήνας, φιτύλια, τὰ πάντα κομιζόμενα· ἔξ Βύρωπης, κατ' εὐθεῖαν, ἐκ τῶν καλλιτέρων ἔργοστασίων, εύρισκετε εἰς τὸ

ΔΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΗΛΛΟΥ

243—Οδὸς Ερμού—243

τὸ πρόην τῆς ἑταιρίας Κ. Χουτοπούλου καὶ Σαζ.

Ο κ. Τριαντάφυλλος Μηλλός, ἀπομείνας εἰδικός εἰς τὸ ἐμποριον αὐτο, επλούτισε τὸ Κατάστημά του μὲ δλα τὰ εἰδη τοῦ φωτισμοῦ καὶ πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς πάντοτε μετρίας.

Εἰς τὸ Κατάστημά του εύρισκετε τὸν φωτιστικότατον Λύχνον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ονομα Brillant Doppel-Brenner.